vonden. Het ging onder meer om passages over buitenechtelijke relaties van Nederlandse autoriteiten in ballingschap. Mevrouw A. Joustra vond het niet goed dat plundertochten van het Militair Gezag en van de staf van Prins Bernhard naar Duitsland aan het eind van de oorlog uitvoerig werden beschreven. De Jong antwoordde dat dezelfde feiten onder meer voorkwamen in de geautoriseerde biografie van de prins door Alden Hatch.[2] (MV) Indachtig de nabestaanden vroeg Van der Leeuw details over een ophanging in het Duitse concentratiekamp Neuengamme achterwege te laten, maar De Jong voelde hiervoor niets en de begeleidingscommissie was het hiermee eens. (MV, VV) Ook werd er vruchteloos aandrang op de auteur uitgeoefend om passages over vrijpartijen van Nederlandse meisjes met Canadese bevrijders te laten vervallen. (MVI)

Een kwestie die in de publiciteit na verschijning van deel 10 aandacht kreeg betrof de executie zonder vorm van proces van een Nederlands lid van de *Waffen-SS* door manschappen van de Brigade Prinses Irene, in september 1944. De commandant van de Brigade, kolonel A. C. de Ruyter van Steveninck, wist te voorkomen dat verdere executies plaatsvonden en toen prins Bernhard enkele dagen later voorstelde alle tweehonderd krijgsgevangen gemaakte Nederlandse *Waffen-SS*'ers de kogel te geven, beschikte De Ruyter hierop negatief. De Jong noemde de executie van de ene *Waffen-SS*'er een oorlogsmisdaad en voegde hieraan toe dat de Brigade-commandant prins Bernhard een grote dienst had bewezen door verdere moord op krijgsgevangen militairen te weigeren. Dr. E. Haas, de meelezer van het ministerie van Onderwijs en Wetenschappen, vroeg de auteur of het niet beter was te voorkomen dat er weer een rel rond de prins zou ontstaan, en nog wel op grond van een verhaal van één officier.[3]

De Jong schreef in de 'Memorie van Punten' geen enkele behoefte aan een rel te hebben. Hij had zich echter van de juistheid van zijn bron overtuigd en vond het verhaal voldoende relevant. Uiteraard was hij bereid aan de begeleidingsgroep de vraag voor te leggen of het inderdaad voldoende relevant was om in het relaas op te nemen. Hij tekende hierbij ten behoeve van de commissie nog aan dat hij recent met de officier, aan wie hij zijn verhaal had ontleend, had gesproken en vervolgens ook met

[2] A. Hatch, *Prins Bernhard. Zijn plaats en functie in de moderne monarchie. Een geautoriseerde biografie.* (Amsterdam, 1962) 164–165.

[3] Te weten: een bij het RIOD berustend, niet uitgegeven manuscript van J. J. G. Beelaerts van Blokland, 'Oorlogsbelevenissen van een cavalerie-officier', 109. Zie ook: De Jong, deel 10A, 268n. (259n.).